Ч. 103 Второк 10 (22) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Що дальше?

X.

Ми виказали по змозї і о скілько то уважали за потрібне головні черти тої політики, яку вела народна партия від 1890 р. під проводом пос. Романчука а позаяк сей посол уважав ся проводирем партиї народної і фактично надавав головний напрям політицї народної партиї, то очевидно ціла наша річ мусїла крутити ся около особи пос. Романчука. Панове речники і політики, що велите іти дорогою, котру вказав пос. Романчук! Гляньте тепер на ту дорогу! Нас і многих з Русинів она не потягає і не надить. Коли-ж она вам певно більше задля якогось антаґонізму, якогось особистого гніву, ненависти, симпатиї, або антипатиї, як в наслїдок холодної розваги подобаєсь лїпше — то ідїть по ній, але не тягнїть на ню за собою цїлого народу, не змушуйте нїкого, щоби і він робив такі переверти, як ті, які ми вже виказали.

Коли ми взяли ся виказати хиби сеї дороги, то не для того, щоби комусь докоряти, щоби конче звалити на когось вину, або щоби лиш може робити так само опозицию против опозицийної політики. Ми зробили се в почутю того обовязку, котрий наказував нам поставити перед очи бодай головні черти того, що і як у нас робило ся, та показати ті похибки, з котрих можна брати науку, як не треба в політицї поступати. Як ми то зробили, чи зле, чи добре, — то вже инша річ; самих себе судити не будемо і не можемо, анї хочемо обставати при тім, щоби так конче мусїло бути, як нам може лиш здавало ся або здає ся. Нехай о тім всїм другі судять. Але неправди в наведених фактах, неконсеквенциї і нельоґічности у висновках з тих фактів нїхто нам не закине. Так само не зробить нам нїхто закиду нещирости у всїм, що ми доси понисали, бо ми не робили того на чиєсь жадане, за чиєюсь інспірациєю, або в чиюсь особисту користь, лиш чисто з того глубокого переконаня, що того вимагає інтерес нашого народу. Ми переконані, що коли-б з нас хтось був бодай коротенько, але вірно і поправдї представив ту нашу полїтику, яка вела ся хоч би через послїдний десяток лїт, то в теперішній полїтицї було би бодай менше похибок, менше скоків. В тім глубокім переконаню, що після змоги і знаня служимо свому народови, не побояли ся ми, анї не встидали ся виступити з нашими поглядами на дотеперішну полїтику народної партиї і єї головного проводиря а так само не побоїмо ся виступити колись, коли на то прийде час, з нашими поглядами і на полїтику других у нас верховодячих людий, або тих що будуть верховодити, все одно, чи будемо мати до того нагоду на сїм місци, чи зробимо то в який инший спосіб.

Що-ж тепер дальше? Що може наступити по таких внесенях, котрих подиктували після нашого глубокого переконаня пристрасть, тероризм і остракізм?

Стоїмо передовсїм перед полїтикою опозициї. Хто єї має вести, як і з якими силами? З виглядами на який хосен? — Скажуть нам: нехай один, нехай два посли ведуть єї, але нехай зазначують наше „відпорне становище"; нехай, де можуть, голосять наші кривди. В тім то й річ, чи і де будуть могли голосити. Коли-ж бо навіть і до голошеня треба мати силу. Що-ж вдїє н. пр. в Радї державній один або й два опозицийні рускі посли, а хоч би навіть і всї, кілько їх там тепер єсть, супротив тої величезної більшости противної сторони. Досьвід поучив вже навіть, що опозицийні рускі посли не можуть числити хоч би на поміч славяньскої коалиції, в котрій верховодять Молодочехи, бо коли пос. Романчук два рази записував ся до голосу, ті самі Молодочехи, для котрих партия пос. Романчука має якусь таку велику симпатию, не допустили єго до того. Чи може допустять тепер по сих ухвалах „Народної Ради"? Сумнїваємось. Цїла вага полїтики опозицийної перенесе ся напевно до сойму, де ще буде мати яку таку силу і тут буде обмежати ся на тім, що будуть виголошувати ся „острі" бесїди, що будуть ставити ся всїлякі інтерпеляциї, резолюциї і внесеня, котрі будуть часто відпадати, позаяк не буде їх кому підперти. Навіть в такім случаю, де буде потреба числити лиш — скажім вже тепер — на членів з обох великих партий руских (бо з радикальної засїдає лиш один посол), буде мусїла одна партия ще більше як доси підбирати зміст своїх внесень, інтерпеляций та резолюций так, щоби они припадали до вподоби другій партиї. Замість спокійного трактованя рускої справи в соймі, настане сварка, котра заострить ся ще більше, бо кожда сторона буде держати ся тим упорнїйше і очевидно та поставить на своїм, котра має більшу силу.

Ще більше буде можна побачити хосенність чи безхосенність опозицийної полїтики при виборах, бо аж при них виступлять противности в повній своїй силї тим більше, що народна партия тепер фактично розбита, позаяк в послїдній своїй акциї народна партия відрекла ся приєднаня собі князїв церкви, а тим самим,

---

28)

ГУСАКОВСКИЙ.

повість

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

Гусаковский дивить ся і на мужчин і замічає.... виразно бачить, докладно, що отсей і той і тамтой кидають очима в сторону Зосї, зовсїм не случайно, але безперестанно, о скілько лиш обовязки контреданса не стають їм на завадї.

Чує, як два молодцї, що перед ним стоять, балакають між собою:

— О! мушу дізнати ся, хто се.

— Гм! представ ся єї матери.

— Деж она?...

Гусаковский дивить ся також в ту сторону. То мама Бальска; сидить на червоній лавочцї разом з двома иншими матерями і з усьміхом оповідає їм щось. Они говорять про Зосю.

Контреданс скінчив ся. Танечник Зосї кланяє ся їй, инші танечники також, а она йде до лавочки. Аж ось нараз бачить Гусаковского! В одній хвили єї поважне лице яснїє, усьміхає ся, уста отвирають ся, як би хотїли весело сказати: „аа!", і она біжить зараз до дверий.

Хтось їй кланяє ся на серединї сальону; мабуть просить до слїдуючого танцю. Она не слухає, оминає єго, перехиляючи гнучку стать троха на бік, підбігає до дверий і простягає до Гусаковского руку.

Молодїж, що закривала єго, розступає ся скоро. Споглядають на него з задивом.

— Як то добре, що ви прийшли! — каже врадована Зося. — Ходїть!

Веде єго на своє місце.

Гусаковский чує, що богато очий з задростию дивить ся на него. Ступає по сальонї, як баша турецкий, не ласкав глянути анї на право, анї на лїво.

— Мамо, пан Гусаковский!

— А-а-а!

Тимчасом наказали вже грати польку. Якась незручна пара торкнула Зосю, торкнула Гусаковского.

— Ходїм там — каже Зося — там єсть сальоник до спочинку.

Виводить єго з блискучого сальону, де пари ударяють о себе і відскакують, як звичайно на лекциях танцю, до малої, пустої комнатки на боцї.

Як она тепер зовсїм инакше виглядає, нїж перед хвилею; усьміхає ся, єсть занята і весела.

Не позваляють їм довго бути самим. Прибігає якийсь танечник:

— Чи можу просити паню?

— Тепер я не буду танцювати — відповідає Зося.

Танечник кланяє ся, кидаючи притїм дивний погляд на Гусаковского, як би питав ся: А се знов що за фіґура?

Ледви кільканайцять тактів другої польки минуло, прибігає другий танечник.

— Не танцюю....

Знов погляд: звідки ту такий взяв ся? Зося намавляє Гусаковского до танцю.

Але-ж то не годить ся.... він не ученик метра.

— Ет! що то шкодить....

Вимавляє ся. Чує ся надто поважним в тім кружку самих молодиків. Незадовго буде карнавал, Зося буде ходити на публичні балї, то може тодї....

— О! розумію ся! Тодї аж натанцюємо ся з собою....

Остав ся до кінця, оглядаций цїкаво стілько очима, поміг натягнути футро Зоси і мамі Бальскій і відвів їх до дому.

Найдїть менї серце людзке, що було би байдуже, коли єго ставлять висше понад других! Золоті духи колисали тої ночи Гусаковского до сну.

На другий день одержав лист від панї Казимири. Зробили змову на того будучого царевича, що має вдарити чолом перед Зосею.... Панї Казимира писала про баль, що надходив; на него годї було ждати з заложеними руками.

коли вже не всего то бодай части духовеньства, а людий цивільних розділила на два табори, з котрих одному відмовлено права уважати ся репрезентантом і речником народу. До акциї виборчої приступить тепер не лишь одна партия руска, але кілька, що найменше три, коли не пять. Вже не — сумніваємо ся, але таки не віримо, щоби москвофільска партия при нових виборах не схотіла по санкціонованю єї дня 19 марта, яко партиї рускої виступити з цілою форсою. При стані до 19 марта, она хоч і не відреклась би була тої акциї, однакож не мала би була тої сьмілости, яку буде мати тепер, а коли виступить, то виступить безвзглядно, не оглядаючись на наявність народної партиї, взглядно тепер партиї пос. Романчука і єго приклонників, хоч би навіть на око вела спільно з нею акцию виборчу. При такім стані річий треба буде ще більше числити ся з правительством і Поляками. Так отже замість улекшити акцию виборчу, ще більше єї скомпліковано і утруднено дуже незручно і не політично поведеною політикою „відпорного становища“.

Політику порозуміня з правительством і Поляками або т. зв. політику опортуністичну подобаєсь декому у нас називати політикою рабства, сервілізму. Се у нас по части річ зрозуміла, поминувши вже то, що коли хто хоче лаятись, то слів собі добере. Всюди инде, у всіх инших краях і народах, діє ся при нормальних впрочім відносинах так, що поодинокі політики і цілі партиї політичні, коли хотять прийти до значіня і впливу, в тій цїли, щоби тим користнійше ділати для свого народу, старають ся стояти в порозуміню з правительством і тими партиями, що стоять по стороні правительства. Лиш серед якогось заколоту або там, де рабство фактично єсть сильно закорінене, не можуть люди ніяк зрозуміти, не можуть з тим освоїти ся, що не конче мусить ся зараз бути рабом, сервілістом, коли шукає ся або єсть ся в порозуміню з правительством і якоюсь партиєю, що стоїть по стороні правительства.

А може аж тепер по заведеню політики „відпорного становища“ удасть ся сконсолідувати і зорґанізувати народну партию, чого як-раз Русинам найбільше потреба? Прецї на зборах „Народної Ради“ підносили ся голоси, котрі доказували, що доки Русини стояли в опозициї, доти була у них солідарність і згода. Ну, ми живі і здорові знаємо, яка була та солідарність і згода, а коли мимо того хтось так говорив, то говорив длятого, бо так було єму потреба. Ми побоюємось, щоби як раз замість консолідациї і орґанізациї не обмежилась ціла політика відпорного становища на саму партию народну і щоби тут після зробленого початку не заводжено дальше тероризму і остракізму у всіх товариствах та институциях народних. А до того готово дійти; бо коли ухвалено внесене дра Савчака о консолідациї і орґанізациї, то зараз долучено до него додаток, котрий постановляє, що консолідация і орґанізация мають переводити ся в дусї попередних ухвал „Народної Ради“. Чи має то значити, що консолідация і орґанізация партиї має переводити ся тероризмом? Ну, нам видить ся, що суть ще між Русинами люди, котрим імпонує лиш правда і щирість, згода і праця, а ніякі, хоч би й як красноріччиво виголошені в тоні судейскім або елеґійнім бесїди; ті люди не дадуть ся тероризувати, а тогди буде мусів очевидно настати остракізм, готов направду зробити ся роздор.

Коли-ж так стоять тепер річи, нехай же ті, що хотять вести опозицию, ведуть єї розумно і розважно, нехай не тероризують нікого, нехай консолідують ся і орґанізують ся без тероризму і остракізму і нехай ані на волос не відступають від принципу национального, бо опозиция не в тім, коли скаже ся: нам все одно, хто ми: чи нарід від Перемишля до Коломиї, чи від Карпатів до Камчатки або від моря до моря; нехай поступають консеквентно і не роблять скоків в політицї, котрі, як ми то вже бачили, приносять лиш шкоду. Ті знов, що не хотять вести опозициї, що уважають на тепер політику опортунізму користнійшою для нашого народу, нехай працюють спокійно на вибраній собою дорозї, нехай поступають так само розумно і розважно і нехай не кидають каменем на тамтих, що вступили на иншу дорогу — можна прецї всїлякими дорогами стреміти до тої самої цїли; нехай їм дадуть забавити ся в ролю Молодочехів, але коли-б побачили що та забавка грозить дійстно небезпечностию для народного інтересу, нехай станутъ хоч би малою горсткою як один муж і піддержать високо прапор народний, прапор незавимого і самостійного розвою народу руского в як найширших єго границях.

Перегляд політичний.

Віденьскі часописи уважають за річ певну, що Палата послів буде радити до 5 червня, а відтак відрочить ся до осени. Около 10 червня зберуть ся спільні Делеґациї.

В комісиї промисловій заявив міністер справ внутрішних, маркіз Бакеґем, що пропоручив правительству краєвому на Шлеску розслїдити докладно справу послідних подій в Остраві і переслухати не лиш орґани правительственні, але також і особи безпосередно інтересовані. Результат буде предложений комісиї до осьми днів. Комісия ухвалила відрочити ся до тиждня.

Російске міністерство війни розпорядило, що до войскової медичної академиї в Петербурзї не вільно приймати більше як пять питомців з країв полудневославяньских. Єсть се характеристичне розпоряджене зі взгляду на Сербію і Болгарию.

В Сербії дійшло вже до крайности. В Білградї появила ся проклямация до народу, в котрій король оповіщає, що застановляє конституцию з 22 грудня 1888 р. а відновляє в повній силї конституцию з 29 червня 1869 р. Кабінет Николаєвича подав ся до димісиї, але король затвердив і на дальше тих самих міністрів. Рівночасно знесено всї закони стоячі в суперечности з конституциєю з 1869 р.

Новинки.

Львів дня 21 мая.

— **На час вистави краєвої** рішили надзвичайні загальні збори львівскої „Рускої Бесїди“ вибудувати театр при улици Кохановского у Львові і заанґажувати на гостинї виступи артистів з театральної трупи Садовского і Старицкого, між иншими і славну артистку пані Заньковецку. „Руска Бесїда“ заходить ся коло зладженя як найлучшого репертуару; мають виставити навіть кілька опер.

— **В справі умундурованя учеників**, середних шкіл в Галичинї видала кр. Рада шк. слідуюче розпоряджене. I) Вводить ся однакове одїнє (мундури) для молодежи шкіл середних в Галичинї після доданих подрібних приписів. II) Почавши від шкільного року 1896/7 не вільно буде ученикам середних шкіл носити в школї і за

Нехай іде до єї моднярки, попросить о моди карнавалові, коли вже суть, завине їх в коперту.... А що там у Зосї чувати?

Відписав зараз — що чувати. Що дня гарнїйша! На лекциях танцю царівна; богато їх там, а жадна не може їй дорівнати. Що то наша Зося.

Тимчасом лучила ся сумна пригода. Одного дня, вернувши з бюра, застав Гусаковский свою матїр, як в ліжку стогнала. Була хора. Якийсь біль, ніби кольки в боцї; ані рушити ся не може, ані перевернути на другий бік. Не знає, як і лежати має. Боже єдиний, чи то мала би бути вже послідня єї годна?

Гусаковский побіг до доктора.

На щасте не було се нічого страшного. Невральґія межикістна — немила річ, але зовсїм не небезпечна.

Вечером прийшла Зося.

Заступила Гусаковского, котрому так незручно йшла послуга при ліжку хорої; поправила їй подушки, подала лікарство, зробила вечеру.

— О моя дорога дитинко—зойкала вдячна мама Гусаковска, чуючи троха полекшу по старанній опіцї тих звинних рученят.

Гусаковский постановив не йти завтра до бюра.

І що ви ту зробите? — сказала Зося — Ідіть собі до бюра, а я прийду рано і послужу мамі.

— Моя золотенька! — зойкнула мама Гусаковска.

Сли би дуже зле було, то мала навіть намір, провести ніч в тій комнатї на тім вигіднім, майже королївскім фотели.

Але на таке посьвячене не позволили.

На другий день була вже ту о осьмій.

Мама Гусаковска, остра для сина через цїле житє, лише що насварила єго, що не вміє уложити їй подушок так, як треба; — повитала Зосю, як спасене.

— Він до нїчого, такий незручний! — нарікала на сина.

Зося розгосподарувала ся, як у себе.

О девятій вирядила єго до бюра.

Коли вернув о третій, повитала єго вісткою:

— Мамі троха лучше.

Застав стіл в їдальни накритий.

— А се що? — спитав здивований, бо не сподївав ся обіду і приніс собі в кишени вудженини.

— Дістанете обід — сказала Зося — скромний, зовсїм скромний обід, але нинї мусите й на се пристати.

— Хтож варив обід?

— Я... се перший мій обід. Біфштик і картофлї. Нема нї зупи нї леґуміни, ще того я не навчила ся. Взагалї вмію лише біфштик усмажити, але то вмію добре, побачите зараз.

Мама Гусаковска застогнала зі своєї комнати:

— То ангел, не дївчина.

З кухнї долітав відголос і воня смаженого мяса.

Зося появила ся на хвилину на порозї.

— Мама вже по обідї. А я з вами засяду. Чи ви любите цибулю мягку, чи хрупку?

Кілька днів ще тревала ся господарка. Зося проводила ту цїлі днї до години десятої вечером; тодї приходила слуга Бальских, відвести панночку до дому.

Троха працї треба було при тій господарцї; треба було все самій робити. Мама Гусаковска, котра знала всяку роботу добре, не держала слуги; вважала се непотрібним, а дорогим видатком. Зося давала собі раду дуже добре. Казала навіть Гусаковскому:

— То так приємно!

Ідучи рано до хорої, приносила в малім кошику потрібні продукти, куплені по дорозї. Ходила і спрятувала по тих комнатах, як у власнім домі, сама свобідна, жвава, весела, а все гарненька, навіть з рукавами закоченими, що відкривалы єї білі рамена, і стиркою за поясом.

Нарікала тілько на свої вбогі відомости кухарскі і жалувала Гусаковского, котрий що дня мусів їсти однаковий біфштик з картофлями. Впрочім мала добру волю і охоту раз навіть старала ся зробити налисники з яблоками, за котрими Гусаковский пропадав; — так шож, налисники цїлком їй не вдали ся і тілько зажурили тяжко дївчину.

Таке неповоджене лучало ся від часу до часу і добра воля не могла заступити зовсїм потрібної вправи.

Перепрашала Гусаковского, що єму тепер не так добре, як давнїйше, але годї инакше.

На то він, майже обурений, відзивав ся:

— Алеж, панно Софіє, що ви кажете!...

Не вмів їй дякувати, не годен був виявити свою глубоку, сердечну вдячність. Однак чув, що єму було добре, дуже добре, так добре, як нїколи доси в житю.

Свої обовязки, яко урядник, сповняв правильно: не летів тепер „як дурний“ до бюра перед девятою, випереджуючи возьних і практикантів, а коли означена година вибила, складав

школою иншого одїня, як лише приписане. III) В переходовім часї (до 1 вересня 1896 р.) можуть ученики носити ще звичайне одїне; не вільно їм однак яку небудь часть мундуру носити разом з звичайним одїнем. Подрібні приписи що до введеня однакового одїня (мундурів) такі: 1) Приписане однакове одїне учеників середних шкіл в Галичинї (ґімназий і реальних) має складати ся з таких частей: а) блюза з гранатового сукна зі стоячим ковнїром і двома кишенями на груди; б) пантальони звичайного крою з темно-сїрого сукна з вистаючим швом; в) плащ з темно-сїрого сукна з гранатовими нашивками на ковнїри, з драгоном з-заду і чорними роговими ґузиками в двох рядах по шість; г) шапка з гранатового сукна з простим дашком, ремінцем зі спряжкою і емблемом з білої бляхи, означаючою катеґорию школи, а евентуально еї число, а іменно: для ґімназияльних учеників G, для учеників реальних, шкіл буква R. 2) В лїтній порі можуть ученики, замість блюзи, пантальонів і шапки з сукна, носити їх того самого крою з сїрого полотна; однако полотняна блюза має мати на ковнїрі гранатові суконні вилоги (довготи 5 цт.) а на рукавах 5 цм. від кінця гранатові випустки, шапкаже в половинї висоти гранатову випустку довкола. 3) На ковнїри суконної, або на вилогах полотняної блюзи носять ученики відзнаки після кляси, до котрої принaлежить. Відзнакою для низших кляс суть срібні пояски (від одного до чотирох) довготи 3 цм., а ширини 0·5 цм. Відзнакою для висших кляс суть такі самі золоті пояски (в ґімназиях для V до VIII кляси від одного до чтирох, в реальних школах для V до VII кляси від одного до трех). Щоби згадані мундури для учеників могли бути доставлювані з краевого материялу, дуже доброго рода і по нанизших цїнах, займило ся тою справою „Галицке торговельне товариство."

— **Товариство ремісниче „Зоря"** у Львові мало загальні збори 18 с. м. До нового видїлу вибрано пп. В. Нагірний, яко голова, др. Кость Левіцкий, др. Лев Павенцкий, Дмитро Ковальский яко заступник голови, Иван Криловский яко секретар, Григорий Васїка, яко бібліотекар, Павло Мартинів, яко касиер, Яким Греняк, яко поборець, Осип Данилюк, яко контрольор. — Заступниками видїлових вибрано: пп. Юськевича, Ференцевича і Ільчишина. До комісиї контрольної: пп. Возьняка і Андр. Андрейчина. Почетними членами іменовано основателїв „Міщаньскої Бесїди" в Стрию: др. Евгена Олесницкого і др. Евгена Озаркевича, тепер пов. лїкаря в Рожнїтові. Порішено справити прапор для товариства і в тій цїли завязав ся окремий комітет. Що-до фонду будови дому товариства, то стан сего фонду такий: Від 20 грудня 1892 р. до 15 цьвітня 1894 р. вплинуло готівкою 1036 зр. 8 кр., цїнних паперів 100 зр., отже стан каси до 15 цьвітня 1894 виносив 1136 зр. 8 кр., а стан субскрипций 1007 зр. 86 кр., — значить разом 2143 зр. 94 кр. З капіталу сего уміщено в щадници „Народної Торговлї" 1036 зр. 8 кр., в листї удїловім „Днїстра" 100 зр.

— **Товариство „Академічне Громада" в Кракові,** подає до відомости, що она містить ся тепер при ул. Зьвіринецкій (Zwierzyniecka) ч. 20.

— **Нову церков** з мягкого материялу наміряє побудувати громада Ступниця, в самбірскім повітї. Розходи обчислені на 6000 зр. Підприемцї, що хотїли би приймити на себе будову, мають зголосити ся до кінця мая в урядї парохіяльнім в Ступници, почта Крапцберг.

— **Преміоване худоби.** Заходом калуского видїлу товариства господарского відбуде ся преміоване худоби селяньскої: в Рожнїтові дня 21 мая, в Болехові дня 22 мая, в Калуши дня 23 мая, в охрестности Войнилова 25 мая. В часї преміованя відбуде ся також вибір штук, що надають ся до висланя на виставу краеву.

— **Несподївана смерть.** На стациї в Стрию з будки до гамованя впав кондуктор зі Львова Иван Хомич і так ударив ся в голову, що небавом помер. — В Токач у Збаражчинї на хуторі о. Папкр. Вилиньского копали люди пальчинецкі і токівскі рів і найшли замордованого чоловіка, закопаного в ровї. Мав шнур на шиї, а тїло вже зігнило. Хто се такий, не знати. — У Виляновичах в повітї бяльскім забив грім 21-лїтну пастушку і три корови, що пасли ся.

— **З Борислава пишуть нам:** Дня 2 мая с. р. в закопі француской компанії згинув страшною смертию робітник Станислав Фабіян, родом з Бідолин, котрий мав з 37 лїт і був неженатий. Він був призначений до того, щоби відбирати візки з земним покладом, видобувані на верх з закопу. Як то стало ся, нїхто не знає, тілько видко, що Фабіян злетїв разом з візком в закіп, глубокий на 180 метрів і забив ся на місци. Порозриване тїло его видобули небавом на верх.

— **Чи богачі щасливі?** В Чікаґо жиє мілїонер Пульман, що має найбільші на сьвітї фабрики, в котрих виробляє вагони для зелїзниць. Він має маєтку 50 мілїонів фунтів штерлїнґів, значить на наші гроші около 600 мілїонів зр. Один денникар пішов до него в гості. Єму розповів мілїонер такий свій погляд на богацтво: „Я не вірю в то, що я тепер щасливійший, нїж тогди, коли я не мав анї доляра в кишени і коли мусїв працювати тяжко від рана до темної ночи. І тогди мав я в що вбрати ся, а їв три рази на день певно з більшим апетитом, як тепер. Я не мав тілько клопотів, як тепер, спав лучше, і, думаю, був взагалї ще щасливійший тогди, нїж тепер, коли я мілїонер. Всеж таки приемно бути богачем".

— **По американьски.** В грудни минувшого року на зборах денникарів у Філядельфії бувший видавець ґазети „Printers Ink" Ромер розповів таку цїкаву подію, котра видасть ся зовсїм можливою тому, хто знає американьский спосіб реклями. Один збирач анонсів оголосив, що буде роздавати книжки з набожними піснями за дармо всїм побожним християнам, если ему позволять в декотрих місцях книжки помістити анонси. Власть церковна згодилась на те, книжки з набожними піснями появили ся і розійшли ся в сьвіт тисячами поміж людий. Але люди немало здивувались, коли, сьпіваючи торжественну пісню на Різдво, найшли там одну строфку так змінену:

Божі ангели сьпівають:
„Слава, слава Богу в небі,
А мир людям, що вживають
Вічна пігулок в потребі.
Заживайте їх що днини,
Старшим — дві, одна — дитинї!"

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 21 мая. В каварни в палатї Маркезе підкинено вчера бомбу, котра однакож не наробила великої шкоди.

Специя 21 мая. В тутешній церкві прийшло до кровавої бійки з причини антисемітскої проповіди. Полиция арештувала 13 людий.

Марсилїя 21 мая. Анархіст Опта ранив фабриканта Блянка тяжко шилом в чоло. В слїдстві заявив він, що хотїв пімстити ся на першім лїпшім чоловіцї за то, що мер не дав ему запомоги.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скільки підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

сейчас свої величезні книги бухгальтерийні і виносив ся з бюра.

Спішив ся на обід, на той скромний біфштик з картофлями, котрого не віддав би за бажанти, труфлї, марципани.

Довідував ся на входї, що мамі лучше, щораз лучше і прогнавши ту одну єдину журбу, сїдав розпогоджений і усьміхнений при столї, супротив сеї миленької господинї, що єму зачарувала цїлий дім.

Години, пересиджувані в бюрі, посували ся помалу; за то пізнїйше, мов для надоложеня страти, час летїв незвичайно скоро. Не знати, куди дївала ся пята і шеста година, не знати, коли надходила сема, о котрій хлопець з редакциї дзвонив до дверий і приносив мокрого ще *Курєра* вечірного.

Починали читати в комнатї мами Гусаковскої, котра без щоденних новинок і в недузї не могла обійти ся.

Зося поправляла її подушку, садовила Гусаковского в глубокім шкірянім фотелю, а сама сїдала на малім столику і читала в голос найперше новинки, потім телеґрами і політичну статю, вкінци фейлетон.

Але те все мусїло небавом скінчити ся. Одного дня мама Гусаковска встала, націлувала ся Зосї і заняла ся по давному господарством.

Та журлива, нїжна і терпелива опіка, якої зазнала в тяжкій хвили житя, вразила еї серце:

— От! і недуги починають мене вже чіпати ся, — говорила до сина вечером того дня, коли перший раз встала — старість приходить. Мій Боже єдиний, не потягну я вже тобі довго, побачиш.

Син втихомирював матїр.

— Алеж, мамо моя, то звичайний біль невральґічний, тяжкий, то правда.

— Вже ти менї не кажи. Знаю я, що менї. Старість, старість — не радість. І в костях чую менче сили, нїж давнїйше. Не потягну я вже тобі довго, ой нї! Треба тобі оженити ся.

Перший раз згадала єму се. Доси все була нерада давним єго пляном, доси все хвалила єго, що рішив ся жити нежонатим.

— Я? — спитав здивований.

А она говорила дальше, мов сама до себе:

— Ти міг би дістати панночку з лучшого дому, то правда, і більше посагу, то також правда. Але она така добра, така щира, така сердечна, а до того гарна, аж любо подивити ся. І нема в нїй нїчого з тої дурної гордости еї.

— Про когож ви говорите? — спитав неспокійно.

— Про когож би, як не про Зосю?

Він аж кинув ся на кріслї.

— І що вам приходить до голови?

Она говорила дальше одностайним голосом:

— Господарства не знає, але з тим чейже чоловік не родить ся; навчить ся, я возьму еї під свою руку.... і буде тобі догаджати, як не догодить жадна инша.

— Мамо, мамо!

— А що? Чи тобі зле було ту з нею тих кілька днїв?

Гусаковский затремтїв. Боже милий! Ти сам лиш знаєш то, як єму добре було тих кілька днїв!

Мати снувала дальше мрії. Гусаковский поринав у думках...

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.